

Sygn. akt VII P 451/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Błażejowska
Protokolant:	stażysta Karolina Wesołowska

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2016 r. w Bydgoszczy

sprawy z powództwa Ł. C.

przeciwko E. K.

o wynagrodzenie, ekwiwalent za urlop, odszkodowanie

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwoty:

a) 898,32 zł brutto (osiemset dziewięćdziesiąt osiem złotych 32/100) tytułem wynagrodzenia za czerwiec 2016 r. z odsetkami za opóźnienie od dnia 29 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty,

b) 4029,48 zł brutto (cztery tysiące dwadzieścia dziewięć złotych 48/100) tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy z odsetkami za opóźnienie od dnia 29 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty,

c) 10778,49 zł brutto (dziesięć tysięcy siedemset siedemdziesiąt osiem złotych 49/100) tytułem odszkodowania z art. 55 par. 1¹ Kodeksu Pracy z odsetkami za opóźnienie od dnia 29 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty,

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

3. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 786 zł (siedemset osiemdziesiąt sześć złotych) tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony,

4. wyrokowi w punkcie 1a i 1 b nadaje rygor natychmiastowej wykonalności bez odsetek za opóźnienie.

SSR Katarzyna Błażejowska

Sygn. akt VII P 451/16

UZASADNIENIE

Powód Ł. C. pozwem z dnia 3 sierpnia 2016 r. pozwał E. K. domagając się zapłaty wynagrodzenia za pracę w kwocie 870,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2016 r. do dnia zapłaty, zasądzenia od pozwanej 4.029,48

zł tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy, zasądzenia 9.300,00 zł tytułem odszkodowania za rozwiązanie stosunku pracy z winy pracodawcy. Ponadto powód wniósł o sprostowanie świadectwa pracy w taki sposób, aby zaznaczyć na nim, iż pracownik był niezdolny do pracy przez 5 dni oraz, że nie wypłacono ekwiwalentu za 27 dni urlopu wypoczynkowego. W uzasadnieniu powód podał, że w dniu 28 czerwca 2016 r. złożył wypowiedzenie umowy o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia w trybie art. 55 K.p. z powodu ciężkiego naruszenia przez pracodawcę podstawowych obowiązków wobec pracownika – brak wypłaty wynagrodzenia. Powód wskazał, że pracodawca odebrał od niego ww. dokument i potwierdził jego odbiór. Dalej powód podał, że mimo nakazu zapłaty jaki został wystawiony w jego sprawie przez Państwową Inspekcję Pracy, do czasu złożenia pozwu nie otrzymał należnej zapłaty.

W odpowiedzi na pozew E. K. wniosła o oddalenie powództwa w całości, stwierdzając, że kwoty dochodzone przez powoda są nieuzasadnione i abstrakcyjne, gdyż powód nie wykazał ich podstawy. Nadto pozwana podniosła zarzut, wskazując, że żądanie pozwu jest przedwczesne, zgłosiła jednocześnie chęć zawarcia ugody. Pozwana wniosła o zwolnienie jej z kosztów sądowych w całości i zasądzenie kosztów procesu od powoda. W uzasadnieniu pozwana podała, że wielokrotnie umawiała się z powodem na dobrowolną spłatę roszczenia i w miarę swoich możliwości spłacała zadłużenie. Pozwana przyznała, że ma świadomość istnienia długu, jednak nie zgadza się z ich wysokością wskazaną w pozwie, które nie zostały w żaden sposób wyjaśnione i wykazane. Pozwana podkreśliła, że obecnie znajduje się w fatalnej sytuacji finansowej, a jej niewypłacalność jej znana powodowi, bowiem wielokrotnie prosiła o udzielenie dodatkowego czasu potrzebnego na wyjście z zadłużenia. Pozwana podała, że obecnie nie jest nawet w stanie zgłosić upadłości konsumenckiej, gdyż nie ma do tego środków finansowych. Pozwana zaprzeczyła także zasadności odszkodowania w trybie art. 55 K.p., wskazując, że wypowiedzenie zostało jej narzucone przez PIP. Dodatkowo pozwana wskazała na nielojalność powoda jako pracownika, który mimo wiedzy o problemach pracodawcy opuścił go z dnia na dzień, mimo zapewnienie o uregulowaniu wszelkich zaległości w wynagrodzeniu zaraz po uzyskaniu środków. Pozwana wyraziła chęć dobrowolnej spłaty zadłużenia, jednak po rozmowie ustalającej wysokość zadłużenia i rat w których będzie ono spłacane.

Pismem z 7 listopada 2016 r. pełnomocnik powoda doprecyzował, iż powód żąda zasądzenia 898,32 zł brutto tytułem zaległego wynagrodzenia za miesiąc czerwiec 2016 r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 29 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty, zasądzenia 4.029,48 zł brutto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 29 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty, kwoty 10.778,49 zł brutto tytułem odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy o pracę przez pracownika w trybie art. 55 § 1¹ K.p. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 29 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie powód wycofał wiosek o sprostowanie świadectwa pracy. Pełnomocnik wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W piśmie podkreślono, że bezsporny jest fakt pozostawiania przez powoda w stosunku pracy z pozwaną w okresie od 5 października 2007 r. do 28 czerwca 2016 r., jak również rozwiązania umowy o pracę przez powoda w dniu 28 czerwca 2016 r. bez wypowiedzenia w trybie art. 55 § 1¹ K.p. Wskazano również, że bezzasadne jest żądanie oddalenia powództwa w całości, gdyż pozwana w tej samej odpowiedzi przyznała pozostawianie w zadłużeniu względem powoda. Dodatkowo podano, że sprawa wynagrodzenia była badana przez PIP, która wydała w tej sprawie decyzję – nakaz wypłacenia powodowi wynagrodzenia, premii uznaniowej, wynagrodzenia za czas choroby i ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Nadto wskazano, że PIP w wystąpieniu pokontrolnym u pozwanej zobowiązał ją do naliczenia i wypłacenia odszkodowań w związku z rozwiązaniem stosunku pracy przez pracowników ww. trybie, w wysokości wynagrodzenie za okres wypowiedzenia. Dalej pełnomocnik podniósł, iż pozwana do wydanych nakazów PIP zastosowała się jedynie częściowo dokonując wpłaty kwoty 1.246,62 zł netto tytułem: „część wynagrodzenia i ekwiwalentu czerwiec 2016 r.”, co oznacza, że pozwana posiada pełną świadomość wysokości ciążyących na niej roszczeń. Pełnomocnik wskazał, iż uwzględniając wpłatę dokonaną w 25 lipca 2016 r. (1.246,62 zł) dokonano sprecyzowania dochodzonych roszczeń.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód Ł. C., l. 27, kucharz małej gastronomii, zawarł w dniu 5 lipca 2007 r. z firmą PPHU (...) sp. z o.o. w B. umowę o pracę na okres próbny do 30 listopada 2007 r., na stanowisku cukiernika, w pełnym wymiarze czasu pracy, za

wynagrodzeniem zasadniczym 650,00 zł i premią uznaniową. Wynagrodzenie miało być wypłacane powodowi raz w miesiącu, do 10. każdego dnia następnego miesiąca kalendarzowego.

Dowód: umowa o pracę z 5.10.2007 r. wraz z załącznikiem – k. 1, kwestionariusz osobowy – k. 19, 30 świadectwo ukończenia zasadniczej szkoły zawodowej z 15.06.2007 r. – k. 22, dyplom z 31.08.2007 r. – k. 23 akt osobowych.

W dniu 30 listopada 2007 r. strony zawarły kolejną umowę o pracę – na czas określony do 30 listopada 2009 r. Wszelkie postanowienia umowy pozostały identyczne jak w przypadku umowy na okres próbny. W dniu 30 listopada 2009 r. strony zawarły kolejną umowę o pracę – na czas określony do 21 sierpnia 2011 r., pozostawiając wszystkie pozostałe postanowienia umowy bez zmian. Dopiero aneksem z dnia 19 sierpnia 2011 r. strony przekształciły umowę o pracę na czas określony w umowę na czas nieokreślony, wskazując długość okresu wypowiedzenia na trzy miesiące.

Dowód: umowa o pracę z 30.11.2007 r. wraz z załącznikiem – k. 6, umowa o pracę z 30.11.2009 r. wraz z załącznikiem – k. 9, aneks z 19.08.2011 r. – k. 10 akt osobowych.

W dniu 1 czerwca 2014 r. nastąpiło przejście części zakładu pracy PPHU (...) na nowego pracodawcę – PPHU (...), J. W. s.j. w B.. W związku z przejściem powód stał się pracownikiem spółki (...) z mocy art. 23¹ § 1 K.p. Nowy pracodawca przejął jednocześnie wszelkie zobowiązania ze stosunku pracy powstałe przed dniem przejścia, odpowiadając solidarnie z PPHU (...).

Dowód: informacja o przejściu części zakładu pracy do innego pracodawcy z 28.04.2014 r. – k. 26 akt osobowych.

W dniu 1 lipca 2014 r. zakład pracy ponownie został przejęty przez kolejnego pracodawcę, w wyniku czego PPHU (...) przeszło na PPHU (...) E. K. z siedzibą w B.. Za zobowiązania wynikające ze stosunku pracy powstałe przez tym dniem odpowiadały solidarnie PPHU (...) i nowy pracodawca E. K.. Powód ponownie na zasadzie art. 23¹ § 1 K.p. stał się pracownikiem przejmującego zakład pracodawcy.

Dowód: informacja o przejściu zakładu pracy do innego pracodawcy z 1.06.2014 r. – k. 27 akt osobowych.

W dniu 1 lipca 2014 r. powód zawarł z pozwaną aneks do umowy o pracę, którym zmieniono stanowisko jego pracy na koordynatora ds. produkcji oraz wynagrodzenie z 650,00 zł brutto na 1.680,00 zł brutto z premią uznaniową.

Dowód: aneks do umowy o pracę z 1.07.2014 r. – k. 28 akt osobowych.

Z powodu nieterminowego wypłacania wynagrodzenia za pracę powód pismem z 28 czerwca 2016 r. rozwiązał umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia w trybie art. 55 K.p. z powodu ciężkiego naruszenia przez pracodawcę podstawowych obowiązków wobec pracownika. Jednocześnie powód wniósł o wypłatę odszkodowania w wysokość wynagrodzenia za okres wypowiedzenia.

Dowód: pismo z 28.06.2016 r. – k. 35 akt osobowych.

W zakładzie pracy na skutek skargi powoda Państwowa Inspekcja Pracy przeprowadziła postępowanie w wyniku którego ustalono, że na dzień 7 lipca 2016 r. pracodawca nie wypłacił powodowi części naliczonego wynagrodzenia za maj 2016 r. w kwocie 600,00 zł netto, oraz nie wypłacił wynagrodzenia za czas choroby – 721,20 zł brutto, premie uznaniowej 758,78 zł brutto i ekwiwalentu za urlop – 4.029,48 zł brutto – łącznie 6.602,64 zł brutto. Organ jednocześnie zaznaczył, że wynagrodzenie za kwiecień 2016 r. zostało wypłacone po terminie. Inspekcja na skutek kolejnej skargi przeprowadził u pracodawcy kolejną kontrolę, w wyniku której stwierdziła, że na dzień 18 lipca 2016 r. nie wypłacono powodowi wynagrodzenia za przepracowaną część czerwca 2016 r. oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop.

Dowód: pismo PIP z 8.07.2016 r. – k. 3, pismo PIP z 18.07.2016 r. – k. 4 akt sprawy.

W dniu 18 lipca 2016 r. Państwowa Inspekcja Pracy na podstawie przeprowadzonego postępowania nakazała pozwanej wypłacić wynagrodzenie, premie uznaniowe, wynagrodzenie za czas choroby i ekwiwalenty za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za czerwiec 2016 r. w wysokości – 6.602,64 zł brutto, 4.746,62 zł netto. Jednocześnie organ wystąpił o naliczenie i wypłacenie odszkodowań w związku z rozwiązaniem stosunku pracy przez pracownika z art. 55 § 1 K.p. w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia.

Dowód: nakaz PIP z 18.07.2016 r. – k. 48, wystąpienie PIP z 18.07.2016 r. – k. 50 akt sprawy.

Pozwana przekazała na rachunek bankowy powoda w dniu 10 czerwca 2016 r. kwotę 400,00 zł tytułem wynagrodzenia za maj 2016 r. (1 rata), w dniu 27 czerwca 2016 r. kwotę 1.250,00 zł tytułem wynagrodzenia za maj 2016 r. (2 rata), w dniu 11 lipca 2016 r. kwotę 600,00 zł tytułem wynagrodzenia za maj 2016 r. (3 rata), natomiast w dniu 25 lipca 2016 r. kwotę 1.246,62 zł tytułem części wynagrodzenia i ekwiwalentu za czerwiec 2016 r.

Dowód: wydruki z konta rachunku bankowego – k. 51-52 akt sprawy.

Pozwana w dniu 10 października 2016 r. złożyła do Sądu wnioski o ogłoszenie upadłości osoby fizycznej, wskazując we wniosku na zadłużenie znacznych rozmiarów.

Dowód: wniosek dłużnika o ogłoszenie upadłości osoby fizycznej z 14.10.2016 r. – k. 55-68 akt sprawy.

Pozwana przyznała, że nie wypłacała powodowi wynagrodzenia, przyznała, że nie wypłaciła całego wynagrodzenia za czerwiec 2016 r., stwierdziła również, że dochodzone kwoty są prawidłowej wysokości i uznaje roszczenie powoda, poza roszczeniem o odszkodowania, gdyż w jej ocenie zachowanie powoda było nielojalne, bowiem pozostawił ją w ciężkiej sytuacji bez pracownika.

Dowód: zeznania pozwanej z 9.11.2016 r. – k. 74 akt sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu roszczenie powoda jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Sąd oparł się na zgromadzonym w niniejszej sprawie materiale dowodowym w postaci dokumentów, które zostały sporządzone przez uprawnione osoby oraz w przepisanej prawie formie. Podkreślić należy, że żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości. W konsekwencji Sąd uznał za wiarygodne wszystkie zgromadzone w sprawie dokumenty poza wydrukiem e-mail powoda (k. 53), gdyż został on wytworzony na potrzeby niniejszej sprawy. Powyższe wynika z faktu, iż mimo, że treść e-maila wskazuje na 9 lipca 2016 r. to w stopce widnieje data wysłania – 16 października 2016 r., godz. 19:12, a więc ponad dwa miesiące po wniesieniu powództwa. Podstawą rozstrzygnięcia było też częściowe uznanie powództwa przez pozwaną oraz przyznanie zasadności podstawy roszczeń powoda i jego wysokości – co do wynagrodzenia i ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Zasadniczo stan faktyczny sprawy był między stronami niesporny, a jedyną kwestią sporną, wobec częściowego uznania powództwa pozostała zasadność żądanego przez powoda odszkodowania.

Sąd oceniając cały materiał dowodowy kierował się zasadami logicznego rozumowania oraz doświadczeniem życiowym.

Przechodząc do oceny roszczenia powoda należy stwierdzić, że znajduje ono oparcie w obowiązujących regulacjach prawnych.

Tytułem wstępu Sąd wyjaśnia, że rozstrzygając roszczenia powoda w przedmiocie należnych świadczeń ze stosunku pracy (wynagrodzenia za pracę, wynagrodzenia za czas choroby oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy) Sąd miał na uwadze podstawowe zasady obowiązujące w kontryktoryjnym procesie cywilnym, a także podstawowe zasady prawa pracy. Wynika to z tej okoliczności, że dla oceny zasadności dochodzenia przez pracownika wynagrodzenia lub innego świadczenia istotne znaczenie mają przepisy Kodeksu pracy dotyczące

obowiązków pracodawcy w zakresie prowadzenia dokumentacji płacowej. Podkreślić należy, że podstawowym obowiązkiem pracodawcy jest terminowe i prawidłowe wypłacanie wynagrodzenia (art. 94 pkt 5 K.p.), ale również prowadzenie dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz akt osobowych pracownika (art. 94 pkt 9a K.p.). Dotyczy to także dokumentacji w sprawach płacowych. Pracownik ma prawo wglądu w te dokumenty. Obowiązek prawidłowego i terminowego wypłacania wynagrodzenia za pracę odnosi się także do wypłaty innych świadczeń przysługujących pracownikowi (art. 282 § 1 pkt 1 K.p.).

W tym miejscu podkreślić należy, że między stronami bezspornym było, iż powodowi nie wypłacono wynagrodzenia należnego za czerwiec 2016 r., jak i ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, co zasadniczo powódka przyznała już w odpowiedzi na pozew a następnie w trakcie posiedzenia wyjaśniającego (k. 72).

Zgodnie z art. 22 § 1 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Natomiast jak wynika z art. 94 pkt 5 kp pracodawca jest obowiązany wypłacać wynagrodzenie terminowo i prawidłowo. Natomiast na mocy art. 171 § 1 k.p. w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny.

W przedmiotowej sprawie Sąd na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego i uznania powództwa doszedł do przekonania, że pozwana E. K. nie wypłaciła powodowi wynagrodzenia za czerwiec 2016 r. w kwocie 898,32 zł brutto, które jest mu należne wraz z ustawowymi odsetkami od 29 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty, w związku z czym Sąd orzekł jak w punkcie 1a wyroku.

Pozwana nie wypłaciła także powodowi ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy w kwocie 4.029,48 zł brutto, który jest powodowi należny wraz z odsetkami za opóźnienie od 29 czerwca 2016 r., w związku z czym Sąd orzekł jak w punkcie 1b wyroku.

Wysokość należnych powodowi świadczeń Sąd ustalił w oparciu o żądania pozwu i zgodne z nimi potwierdzone przez pozwaną zestawienie należnych powodowi świadczeń.

Odnosząc się natomiast do zgłoszonego przez powoda żądania zasądzenia odszkodowania Sąd wskazuje, że zgodnie z art. 55 § 1¹ K.p. pracownik, który rozwiązuje umowę o pracę z powodu ciężkiego naruszenia przez pracodawcę podstawowych obowiązków, ma prawo do odszkodowania w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia, a jeżeli umowa o pracę została zawarta na czas określony lub na czas wykonania określonej pracy - w wysokości wynagrodzenia za okres 2 tygodni.

Powód wobec niewypłacenia wynagrodzenia za pracę świadczoną w czerwcu 2016 r., oraz opóźnienia w wypłacie za maj 2016 r. miał pełne prawo do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 55 § 1¹ K.p. Tym bardziej, iż wynagrodzenie należne za czerwiec było drugim kolejnym niewypłaconym powodowi przez pozwanego wynagrodzeniem po spóźnionym i wypłaconym w ratach wynagrodzeniem za maj. Powszechnie przyjmuje się, że stanowi to ciężkie naruszenie obowiązków pracodawcy, uzasadniające natychmiastowe rozwiązanie umowy dokonane przez pracownika, a pracodawca w tych okolicznościach za niewypełnienie swojego podstawowego obowiązku zapłaty wynagrodzenia odpowiada na zasadzie ryzyka.

W powyższych okolicznościach z których wynika, iż powód był uprawniony do rozwiązania umowy o pracę z powodem bez wypowiedzenia bez znaczenia dla niniejszego rozstrzygnięcia pozostaje czy w odczuciu pozwanej powód zachował się wobec niej nielojalnie, gdyż to pozwana pierwsza naruszyła zasadę lojalności i swój podstawowy obowiązek wobec pracownika – terminowego wypłacania umówionego wynagrodzenia. Także wysokość należnego powodowi odszkodowania była między stronami sporna, jednakże należy stwierdzić, że zgodnie z brzmieniem przepisu odszkodowanie należy się w wysokości wynagrodzenia za okres trzymiesięcznego wypowiedzenia, zgodnie z aneksem do umowy o pracę z dnia 19 sierpnia 2011 r., który przewidywał trzymiesięczny okres wypowiedzenia. W konsekwencji

Sąd, uznając zasadność roszczenia o odszkodowanie zarówno co do zasady jak i co do żądanej wysokości, zasądził od pozwanej na rzecz powoda w punkcie 1c wyroku kwotę 10.778,49 zł brutto tytułem przedmiotowego odszkodowania, co było zgodne z wyliczeniem pozwanej i jej biura rachunkowego, które przedstawiło informację o wynagrodzeniu i wysokości odszkodowania (k. 19). Odszkodowanie zasądzono wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia 29 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty.

O odsetkach Sąd orzekł na mocy art. 481 § 1. k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 wyroku z uwzględnieniem wyniku sprawy, którą pozwana przegrała w całości. Zgodnie z treścią art. 98 § 1 K.p.c. strona przegrywająca zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty procesu, które poniósł powód składa się wynagrodzenie ustanowionego w sprawie pełnomocnika. Podkreślenia wymaga, że zgodnie z art. 98 § 3 K.p.c. do niezbędnych kosztów procesu zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata (analogicznie radcy prawnego). Wysokość przyznanych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego Sąd ustalił na podstawie § 2 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 5 listopada 2015 r.) i zasądził z tego tytułu na rzecz powoda kwotę 3.600,00 zł.

O kosztach sądowych Sąd orzekł w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90 poz. 594 tekst jedn. z późn. zm.) oraz stosowanego odpowiednio art. 100 zdanie drugie K.p.c. Powód jako pracownik był z mocy prawa zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych (art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy o kosztach sądowych), natomiast powództwo zostało uwzględnione w całości, a zatem w tej sytuacji kosztami nieuiszczonej opłaty od pozwu należało obciążyć pozwanego. Wymiar opłat Sąd ustalił w oparciu o treść art. 13 powołanej ustawy o kosztach sądowych, który stanowi, iż opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe; wynosi ona 5% wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 100.000 złotych (15.706,29 zł x 5% ≈ 785 zł).

W punkcie 4 wyroku Sąd na podstawie art. 333 par.1 pkt 2 k.p.c. nadał wyrokowi w punkcie 1a i 1b rygor natychmiastowej wykonalności.

SSR Katarzyna Błazejowska